

„schlaifschtain“, „brav“, vi neznanlice? Italijane naj vpraša: „čemu pišete „civita catolica“, a ne „čivita katolika“, vi, harlekini?“ Horacija naj ošteje: „čemu pišeš „conscientia“ a ne „konsciencia“, ti, stari „bašibozuk?“ Dobrodušni Nемеc mu bo odgovoril: „Dummes Zeug!“ Bolj živi Italijan bo na-nj zakričal: „Corpo di Bacco, che furioso!“ A Horacij se bodo zadrli: „Candia afflavit eum!“ Hladni Rus se mu bo pa smejal ter bo rekel: Naši otroci vedó, kdaj se črka **ja** izgovarja kakor **ja**, kdaj kakor **jê** in kdaj kakor **ê**; gosp. M. pa, če hoče to znati, naj se uči, kakor se mi učimo tuje jezike prav govoriti.

Kaj naši gospodje pisatelji o jeremijadah gospoda M. mislijo, tega ne vem, a jaz za-se sem popolnoma soglasen z Rusi: slovenski otroci vedó, kako se v izgovarja, gosp. M. pa in tujci, če hočejo znati po slovenski prav govoriti, naj se učé.

Gosp. M., ki se v svoji basni: „u bodemo pisali namestu v“ s tako samoradno določnostjo na staroslovenščino in ruščino sklicuje, brez razlogov in dokazov trdeč, da predlog **v** je **u** ali **vê**, ali **vû** in Bog vedi kaj še, samo **v** ne, je dokazal, da niti azbuke staroslovenske in ruske ne zna.

Je tedaj vredno razbirati, kar je gosp. M. še dalje v št. 70—83. „Slov. Nar.“ nasanjal? Menim, da častiti čitatelji bodo pritrtili, da „najbolje storimo, ako to stvar stavcu „Slov. Nar.“ prepustimo, gosp. M. pa dovolj časa privoščimo“, da se navadi: 1) staroslovenske in ruske azbuke, 2) razločevati konsonante od vokalov in zlogov, 3) staroslovenskega in ruskega jezika (zakaj azbuko znati bi bilo vendar premalo za jezikoslovca), a k temu mu bo treba nekoliko let, 4) držati se predmeta, ne pa ogibati se ga, kadar se bo o kaki stvari pričkal, 5) da goloslovna trditev in beseda „dokažem“ še nič ne dokazuje, ampak da le razlogi, dovodi in dokazi dokazujejo, 6) da je zelo smešno in noroglavo, ako nevednež druge ljudi z „neznalnicami“ zmerja. Dokler gosp. M. ne dokaže, da je v teh šestih točkah dosegel polni vspeh, se ž njim ne bomo več pečali.

Popotne črtice.

Spisuje političen sitnež.

(Dalje.)

V Trebnjem se vstaviva „pod lipo“. Tam najdeva uže nekoliko gospodov, nekaj jih pa kmalu še pride, tako da je tudi tukaj večer le prekmalu pretekkel nam v pogovoru, ker smo bili vsi enega srca. O mraku se poslovim pri svojem prijatelju gospodu župniku dobrniškemu, kateri odrine proti domu, potem pak se izročim varstvu gostoljubnega gospoda dekana, ki mi je obljubil ta večer me pod svojo streho vzeti. Pri omizji našel sem zopet najodličnejšo družbo, in tudi tu smo napili marsikateremu, posebno pa še novemu poslancu grofu Barbotu. Vse okoli je bilo narodno, nemčurskega puha nikjer, nek „domači krivec“ pa uže pregnan, toraj smo bili lahko dobre volje.

O tem kraji sem uže enkrat obširneje pisal, toraj bi bilo odveč ponavljati staro. Le to bodi omenjeno, da po vsi okolici krepča pljuča prijetna narodna, slovenska vonjava, nemčurski ščurki si ne upajo nikjer na dan. Zjutraj sem se z zahvalo poslovil od gostoljubne hiše in njenih vrlih prebivalcev ter s pošto se dal „postaviti“ na drugo postajo, Mirno. Tudi to pot sem uže popisal, tu bodi le omenjeno, da sva se s postilijonom peljala bolj po domače in bi se bila enkrat tudi zvrnila, če bi nama ne bil na poti breg. Cesta je slaba, a zdaj so jo popravljali, to je, navozili in navalili so bili ná-njo ve-

likih skal, katere so na cesti s kladvi, pa tudi s kletvijo in nevoljo razbijali, to sem čul na ušesa in tudi videl z očmi. Vsakako je morala biti velika sila, predno so se tega dela lotili. Je pa tudi res velika tlaka, če morajo ljudje ceste delati takrat, kedar imajo po polji in vinogradih največ dela.

Vkljub slabi cesti sva pripeljala se o pravem času, malo pred poldnem na Mirno. Vas je še taka, kakor je bila takrat, ko sem bil zadnjič tam, le cerkve in zvonika se je novi gospod župnik usmilil, zdaj se oboje spravlja zopet v lepši stan, vse je v polnem delu. Moj opravek me je tudi peljal v farovž, kjer sem razen gospoda župnika po imenu in duhu mi znanega našel še starega prijatelja gospoda kaplana in potem še mnogo družih znancev. Farovško poslopje je pač še premajbno, prenizko in preozko, ali sedanja gospoda sta si naredila pod hribom lep vrt, kjer posamezni lahko piše, bere in premišluje, družba pak se tudi drugače lahko zabava. Pod vrtom je velik čebelnjak, in lastnik njegov, precej trebušen mož in čebelorejec, je ravno lovil roj, ki se je bil na češpljo obesil. Iz tega vrta se vidi tudi Vesteneckova grajščina, obširna v zidovji in posestvu, pa ljudje pravijo, da nič ne nese, kar je popolnoma verjetno, ker se mladi grajšček preveč z nemčursko politiko peča. On je tudi patron mirnske cerkve, toraj ni čuda, da je bila uže skoro podrtija.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Dvesto let stara želva (šildkrota).* Znano je, da želve nenavadno dolgo živijo in da dosežejo celó starost 200 let. To potrjuje velika želva, ki jo je v Floridi vjel ribič na Saint-Johus Riveru. Na hrbtu te želve se je bral napis: „Vjeta l. 1807. v reki San Sebastian, kasneje donešena od Indijanca v Matansos, in od tod v veliko Wekivo“. Velika Wekiva je staro ime Saint-Johus Rivera. Nad napisom bil je izdolben grb španjolski in letna številka 1700. Oni čas je Florida pripadala Španiji, katero so leta 1821. odstopili severnim državam Amerike. Lastnik kaže želvo svojim znancem, kateri je na hrbet še vrezal napis leta 1879., potem jo pa zopet izpustil.

* *V spomin cesarja Jožefa II.*, ki je 5. septembra 1779., tedaj pred 100 leti, oves kosil, se je v občini Kronstadt pri Rohitnici na Českem z veliko slovesnostjo postavil v spominek iz visocega kamena z napisom: „Tukaj je cesar Jožef II. 5. septembra 1879. oves kosil. Zgodilo se je pa to ob priliki, ko je cesar meje česke dežele obhodil in pri tem potovanja do njive prišel, kjer je Nace Rale v Kronstadtu oves kosil.

* *Velika starost ljudi na Ruskem.* Po vladnih poročilih je lani na Ruskem umrlo 105 oseb 100 do 105 let starih, 57 od 110 do 115 let, 12 oseb od 115 do 120 let, 8 oseb pa od 120 do 125 let starih umrlo. Med temi je bilo moških 132, žensk pa 139.

Naši dopisi.

V Vipavi 18. sept. — Zanašaje se na dopis Vašega telegramista, odkladal sem „Novicam“ sporočati o veseli narodni svečanosti, ki se je vršila pri nas v dan Malega Šmarna. Ker je prejšnji dan dež silno vročino nekoliko ohladil, zbralo se je v Log tako obilno ljudstva, da že mnogo let ne toliko; cerkveno svečanost povišali so letos tudi Št. Peterski pevci iz Goriškega, ki so v Logu pri deseti maši kaj lepo in veličastno kan. Marcinovo mašo peli. Po cerkvenem pravilu, ki je